

Joseph Sobran

Autor: Joseph Sobran

Jak jistě dobře víte, Izrael je jedinou „demokracií“, která nehraje podle zásady, že všichni lidé byli stvořeni jako sobě rovní.

Více než 60 let po Hitlerově smrti zjevně prožíváme zlatý věk antisemitismu – přinejmenším soudě podle frekvence, s níž se s tímto obviněním setkáváme. „Antisemitismus“ bylo podle všeho první slůvko, které se Abe Foxman, Alan Dershowitz i četní neokonzervativci od maminky s tatínkem naučili. Antisemitou kdysi býval někdo, kdo nenáviděl Židy – dnes je to ten, koho nenávidí Židé.

No dobře, trochu to zlehčuji – ale jistě chápete, co se snažím říct. Nazvat někoho tímto slůvkem bývá nejjistější cestou, jak ho dostat do velkých nesnází. Jen výjimečně se užívá k označení lidí, kteří Židům skutečně uškodili nebo k tomu vybízeli ostatní; zpravidla je totiž vyhrazeno pro ty, kdo se dopustí ideozločinu proti Židovskému státu. Podobně jako u *rasismu* rozšíření termínu roste nepřímou úměrou ke skutečnému zlu, jež označuje: čím méně rasových lynčů, tím častěji slycháme o rasismu.

Načtení z antisemitismu není třeba prokázat – a vyvrátit jej nelze. Směřuje nikoliv na činy, ale

pohnutky a v tom spočívá jeho krása: je nevyvratitelné. Joea McCarthyho zničili proto, že označil příliš mnoho lidí za komunisty – přestože některým z nich čouhala z kapsy rudá stranická legitimace; musel však Norman Podhoretz snášet nějaké postihy za to, že nazval příliš mnoho lidí antisemity?

Antisemitismus je hra, do níž se může zapojit libovolný počet hráčů, včetně gójů. Takiho nařknul jeho katolický vydavatel. Můj osud byl o něco krutější – mě vydavatel *bránil*: Bill Buckley popřel, že bych byl antisemita, ale připsal větu (nebo kapitolu, u Billa nemusí být vždy rozdíl zjevný na první pohled), že přestože jsem se neprovinil zločinem, zasloužím si z něj být neprávem obviněn. Trochu to připomínalo apologii ve stylu: „Jistě, dělal dozorce v Osvětimi, ale abychom mu nekřivdili: nikdy nepřišel na svou směnu pozdě“. Díky moc, Bille!

I když je neviný obviněn neprávem, provinil se tím, že... no, že *vůbec byl obviněn*. Obvinění se samo sobě stává důkazem! Orwell s Kafkou by tomu rozuměli. Stejně jako Stalin.

Většině lidí beztak na tom, jestli je nařčení pravdivé nebo ne, nesejde: samotná skutečnost, že zaznělo, jim je dostatečně dobrým důvodem držet se stranou. Jejich reakce by se dala vyložit nějak takto: „A kruci! Židům se tenhle chlápek nelíbí! Radši od něj rychle ruce pryč, než přijde řada i na mě!“ Taková reakce by samozřejmě naznačovala, že „Židé“ mají pod palcem všechno, čemuž ke škodě své pověsti věřil Henry Ford a o čemž se podle všeho snaží všechny přesvědčit Abe Foxman. Někomu se tento názor jistě bude zdát antisemitský, ale tak to je. Podivné, ale pravdivé. **Nálepka má takovou sílu, že před v ní hrůze padají na kolena i ti silní.** („Rasista“ míval podobnou moc, ale nikdo si nemyslí, že černoši ovládají tuto zemi.)

Nemá cenu bránit se „Ale já přece nejsem antisemita!“, následuje totiž automatická smeč: „No jasně, přesně to antisemité říkají vždycky“. Tvrzeními o své nevině se jen dále zakopáváte, popření se stává dalším důkazem viny. Co tedy záleží na tom, že právě tak by mohl odvětit i neviný?

To nejlepší ale teprve přijde: **Důkazní břemeno leží v těchto případech na obviněném, ne žalujícím.** Jelikož termín antisemitismus postrádá pevnou definici, nemůže obviněný vědět ani to, z čeho že to by vlastně nařčen, tím méně pak jestli je či není nevinen. Může se tak totiž označovat cokoli od genocidy až po vtípek o „Izraelském ‚Amen corner‘ v této zemi“, tedy slova, kterými Pat Buchanan pobouřil proizraelské fanatické podporovatele v této zemi.

„Neokonzervativci“ se zprvu často tomuto pojmenování nijak nebránili – dokud ovšem nezískalo negativní nádech, načež se obratem rozhodli, že se jedná o antisemitské kódové označení pro Žida. Fakticky tak popřeli vlastní existenci. Jak kdysi poznamenal Milovan Djilas, „Stranická linie zní, že žádná stranická linie neexistuje“. V našem případě se má ale celá záležitost ještě šíleněji: stranická linie zní, že žádná Strana neexistuje.

Případ z nedávné historie: dva uznávaní profesoři, Stephen Walt z Harvardu a John Mearsheimer z Chicagské univerzity, publikovali dlouhý článek o to tom, jak nesmírně se

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Spojeným státům prodražily úspěchy izraelské lobby. Zkusili byste odhadnout, z čeho jsou obviněni? **Někteří neokonzervativci předložili nezvratný důkaz: souhlasil s nimi David Duke! Než tak příště pronesete, že dvě a dvě jsou čtyři, ubezpečte se, že Hitler nebo Pat Buchanan nikdy nic podobného neřekli.**

Snad by vám mohlo přijít nanejvýš přirozené, že dvě natolik vzdálené a navzájem odlišné země jako USA a Izrael mají své vlastní, neshodné zájmy a že co je dobré pro jednu z nich, nemusí být vždy dobré i pro tu druhou atd. Právě to v podstatě tvrdí oba akademici, „jen“ se spoustou poznámek pod čarou. Ale i očividné pravdy se mohou stát kontroverzní a dokonce antisemitské, jedná-li se o Izrael.

Přesto mi však „židovská moc“ připadne z velké části spíš jako iluze. Jistě, existují vlivné židovské zájmy, které si nebojí ušpinit ruce, ale většina Židů jsou jen jejich vzdálení příbuzní. Strach z „Židů“ ve skutečnosti znamená strach z šílenců jako Foxman, v jehož případě by paradoxně ani nebylo třeba kdovíjaké odvahy postavit se mu. Vybavuje se mi dialog z filmu *Millerova křižovatka*, kde irský protagonista říká irskému mafiánovi: „Ty v tomhle městě nemáš žádnou volenou funkci. Řídíš ho jen proto, že si lidi myslí, že ho řídíš. Jakmile si to myslet přestanou, skončil’s“.

Jak jsem napsal krátce po 11. září: „Když přijde na Izrael, napíše americký novinář to, co si skutečně myslí, jen na vlastní nebezpečí. Z toho důvodu jen malá hrstka hlasů amerických médií říká nahlas to, co z úst evropských novinářů zaznívá běžně a bez obav“.

Neokonzervativci ale záhy zjistí, že strach může být dvojsečnou zbraní. Ti, kdo se vás dnes bojí, vás budou zítra nenávidět a začnou proti vám bojovat. Dozví se to i Usáma bin Ládín a George Bush.

Úvaha Josepha Sobrana *Fear of the Smear* vyšla na jeho osobních stránkách Sobran's v červenci 2006.